

Messianske jøder i Israel - netop nu

Af Kai Kjær-Hansen

Jerusalem-marchen, der arrangeres under Løvhyttefesten, er et festligt optog. Mange tusinde jøder og kristne deltager i marchen i Jerusalems gader, og mange andre har taget opstilling ad ruten. Man går som regel i nationale grupper, hvis man kommer fra udlandet. De israelske grupper repræsenterer f.eks. El Al eller telefonselskabet eller et firma. Et sted på ruten annonceres det i en højttaler, hvilken gruppe, det nu er, der går forbi. De får et fortjent bifald, alt efter deres påklædning, sang eller bannere, der udtrykker støtte til Israel - eller hvor mange godter, de uddeler til børnene.

Da de messianske jøder marcherer forbi, er der ingen, der klapper. Så at sige alle i den store gruppe på over 200 personer går med T-shirts, hvorpå der med hebraiske bogstaver er skrevet: Messianske jøder og: Jesus er Messias.

Det er i år fjerde gang, de messianske jøder i Israel er med ved denne march. Første år de deltog, var de mindre end 20 personer. Andet år var der omkring 70. Sidste år og i år var de over 200. Sidste år var der et sammenstød mellem nogle militante jøder fra en antimissionsorganisation. Politiet måtte gribe ind og fjerne uromagerne. I år forløb alt roligt. Men bifald fik de ikke, selv om dansegruppen, der dansede foran de messianske jøder, ellers havde fortjent det.

Et par timer før marchens begyndelse samles de messianske jøder i et hjørne af Frihedsparken, hvorfra marchen udgår. Der sælges T-shirts, man

synger sammen, dansegruppen øver. Lige før marchen begynder, gives der instruktioner. Deltagerne får at vide, at *hvis* der bliver uroligheder, skal de fortsætte med at synge. Ikke noget med at svare igen, uanset hvad der sker. Og så lægges det hele hen til Gud i bøn — og i Jesu navn. En leder takker os udlændinge, der er på besøg, at vi har været omkring dem i disse timer. Men han beder os om *ikke* at deltage i marchen *sammen* med de messianske jøder. I dag vil de messianske jøder i Israel og de udlændinge, der arbejder sammen med dem, vise Jerusalem, at der er jøder, der tror på Jesus som Messias.

Situationen - netop nu

De messianske jøders deltagelse i Jerusalem-marchen er såmænd en god illustration til, hvordan deres situation i Israel er netop nu.

I et demokrati som Israel og i en march, som er åben både for jøder og kristne, er der ingen, der kan forhindre dem i at være med. De findes, men en del jøder ved ikke rigtigt, hvad man skal stille op med

dem. Derfor tavsheden. Andre jøder bekæmper dem, derfor optøjerne sidste år. Visse jødiske organisationer gør livet surt for dem. Men som borgere i Israel nyder de trosfriheden og ytringsfriheden og har frihed til at forsamles til gudstjeneste, samtidig med, at de solidariserer sig med deres land, gør tjeneste i hæren og betaler de høje skatter.

I en march med mange tusinde jøder og flere tusinde kristne udgør de en minoritet. Måske er der en hel del af de kristne, som deltog i Jerusalem-marchen, som slet ikke aner, at der i samme march også deltog messianske jøder. Hvis det er rigtigt — og det har jeg en vis formodning om — så er det egentlig grotesk. Jeg skal ikke her ytre mig om berettigelsen af, at kristne grupper fra Skandinavien og USA og andre steder på deres bannere — og balloner — udtrykker deres og Guds støtte til Israel. Jeg nøjes her med at konstatere, at ingen af de udenlandske kristne grupper, som *jeg* så, brugte navnet *Jesus* på deres bannere for at give udtryk for deres og Guds ønske for Israels folk om

Skilte med skriftsteder fra GT

**Ryg: Jesus er Messias
Maven: Messianske jøder**

at betragte *Jesus* som Israels Messias.

Hvis man som kristen bevidst og altid støtter Israel uden at vove at bruge Jesu navn, er der alvorlig grund til overvejelse. Bruger man »kun« Guds navn, solidariserer man sig i hvert fald ikke med det sande Israel, som er Jesus-troende jøder. Uden at ville det, kommer man let til at gøre de messianske jøder til tabere. Jeg tror, at det både er muligt at solidarisere sig med staten Israel og de messianske jøder, men kommer man i en konfliktsituation, hvor man *enten* skal solidarisere sig med Israel *eller* med de messianske jøder, burde vi som kristne være på de kristne jødernes side.

Hvor meget en kristen deltagelse i en march er værd, er jeg ikke klar over. Nogle har tro til sådanne demonstrationer, andre har mindre tro. I Danmark og under danske forhold har jeg måske ikke personligt så megen tro til den slags. I Israel er det anderledes, fordi de kristne jøder er en minoritet — uanset om der kun er 1000 eller 1800 eller 3000 — antallet afhænger af, hvordan man tæller. Skal f.eks. en kristen jøde, der har en kristen ikke-jødisk ægtefælle, tælles som to? Som en minoritetsgruppe er der god mening i at gøre opmærksom på sin egen eksistens. Der er

jøder, der tror på Jesus som Messias. Ikke blot ved denne march, men også ved andre lejligheder, får messianske jøder signaleret, at Jesus er jødernes Messias. Om det er egentlig evangelisation eller en forberedelse hertil, kan der være delte meninger om. Sikker er det imidlertid, at Jesus-troende jøder i de sidste ti år er blevet mere synlige i det israelske samfund i forhold til for tyve år siden. Sidste efterår og her i foråret har nogle ved store hel-siders annoncer i israelske dagblade gjort opmærksom på det samme.

Samarbejde vigtigt - trods forskelle

Når man i Danmark taler om Jesus-troende jøder i Israel, kommer man let til at give indtryk af, at de udgør en homogen størrelse. I forhold til størstedelen af Israels folk, der ikke anerkender Jesus som Messias, er de messianske jøder en éntydig størrelse. De tror jo på Jesus. Men går man tæt på dem, og ser man på dem med danske briller, er der naturligvis forskelle — sådan som der er forskelle mellem forskellige kristne grupperinger i Danmark. Hvis man som målestok for samarbejde og støtte f.eks. har en luthersk dåbsopfattelse, er der ikke mange messianske

jøder, man kan støtte. Eller sagt anderledes: Om man synes om det eller ej, og om man kan lide at sige det eller ej, er det konfessionelle spørgsmål blandt messianske jøder i Israel ikke særligt betydningsfuldt. I sig selv er dette nok ikke så forskelligt fra andre lande, hvor mennesker, der tror på Jesus som deres Frelser, udgør en meget lille minoritet.

Selv om vi i Danmark undertiden også som troende kan føle os meget få, er situationen i Israel anderledes. Den dag, situationen i Danmark måtte blive, som den er for messianske jøder i Israel, vil vi måske forstå, hvor vigtigt samarbejdet er til trods for forskelle. Teologiske kampe skal hele tiden kæmpes. En sådan kæmpes på flere fronter blandt de messianske jøder i dag i Israel. Der er al mulig grund til at bede om, at de Jesus-troende jøder må komme godt igennem denne kamp og få en sund bibelsk basis for deres tro.

Jeg anser den lutherske teologi for en sund teologi, men jeg er ret overbevist om, at *hvis* det i fremtiden lykkes at danne én israelsk »kirke«, vil man ikke give den navnet Den lutherske Kirke i Israel. Vigtigere end navnet er forkyndelsens indhold.

Der er grund til at holde meget af Israel og endnu mere af Jesus-troende jøder. Men det at kalde sig messiansk jøde er ingen garanti for, at man i alt har ret, lige så vel som det at kalde sig kristen ikke er garanti for, at man går den rigtige vej.

De få messianske jøder i Israel har brug for vor forbøn og støtte, så Gud må vise dem, hvad der er den rette vej for dem nu. Det gælder ikke mindst, når de skal finde ud af, hvordan deres forhold til den bibelske og jødiske lov skal være. Uden at spille alt for meget profet, bliver det i de kommende år det afgørende spørgsmål, som de messianske jøder i Israel skal tage stilling til. □